

“ ลม ตื่นได้แล้ว ” เสียงเรียกดังอยู่ใกล้ตัว ใกล้เสียงจนวายุพระสะดุ้งตื่น ลูกพรวดขึ้นในทันใด ความหนาว เย็นเลาะลั้งเข้ามาตามช่องว่างของผ้าห่ม หญิงสาวเสยผมแล้วขยี้ตาก่อนจะหันไปมองรอบ

กาย จริงสิ..ตอนนี้หล่อนนอนอยู่ในเตียงบนภูเขาที่สูงที่สุดในประเทศไทย

“ ลม ตื่นหรือยัง เร็ว เดียวไม่ทันเห็นพระอาทิตย์ขึ้น ” เสียงเดิมสำหรับอีกครั้ง

“ ตื่นแล้วจะเต้ ร่อแป้นิ่งนะ ” หล่อนรีบตอบ

เมื่อพับผ้าห่มอย่างลวกๆแล้ว หญิงสาวจึงคว้ารองเท้าผ้าใบมาสวม ก่อนจะลุกพรุดขึ้น

เย็น แต่แล้วอาการเวียนศีรษะก็ทำให้หล่อนถึงกับหมุนคว้างล้มลงไปกองกับพื้น ซึ่งมีเพียงที่

นอนบิกินี่ผืนบางรองรับอยู่เท่านั้น

“ เป็นอะไรไป ” เตะหินที่ลานเปิดเต็นท์เข้ามาด้วยความเป็นห่วง เขารู้ดีว่าระยะหลัง

สาวคนรักจะมีอาการผิดปกติทางร่างกายบ่อย แต่ก็ยังตั้งต้นจะขึ้นมากางเต็นท์นอนบนดอยอิน

ทนนท์ตามที่นัดหมายกันไว้ตามสัญญา

“ อยู่ดีๆก็ตาพร่า หน้ามืดล้ลงเฉยเลย ” หล่อนบอกเสียงอ่อย

“ ก็ تعبออกแล้วให้มรีบไปหาหมอ ” เขาบ่นแต่ก็พยายามคลึงขมับให้หล่อนเบาๆ

“ เอาไว้ถึงกรุงเทพฯ แล้วลมจะรีบไปหาหมอทันทีเลยนะ ”
“ หล่อนรับคำ

“ น่ารักมาก ”
“ เขาชมน้ำเย็นหน้าไปจุดหน้าผากกลมมนนั้นอย่างเอ็นดู

พอดีกับที่ประตูหน้าต่างเปิดออก หญิงสาวหน้าสวยคมขำผู้มาใหม่หน้าซีดเผือดกับภาพ

ที่ได้เห็น ด้วยไม่คิดว่าเตชินท์จะอยู่ในเส้นทางของเพื่อนรักในเวลาเช้าเช่นนี้

“ เอ๋อ นิธมาชวนลมไปดูพระอาทิตย์ขึ้นนะ ไม่คิดว่าเต้จะอยู่ที่นี้ ” หล่อนออกตัว

“ พอดีลมไม่สบายเต้เลยเข้ามาดู ”
“ บอกพลงหันไปถามวายุพรต่อ

“ ลม อาการดีขึ้นไหม ”

ถึงแม้จะรู้สึกพะอืดพะอมอยากอาเจียนสักเพียงใด แต่หญิงสาวก็ฝืนพยักหน้า เตชินท์

ยื่นมือออกไปให้หล่อนเกาะและดึงให้ลุกขึ้น

“ อื๊บ ” อาการคลื่นไส้แทรกขึ้นมาอีกครั้ง พร้อมกับที่รู้สึกหายใจติดขัด วายุพรจึงตัดใจ

ปฏิเสธคนรักและเพื่อนซึ่งมองดูหล่อนอย่างห่วงใย

“ นิดไปกับเต้เถอะ ลมคงออกไปไม่ไหว ”

ผาณิตาส่ายหน้า

“ ไม่ได้ ไปด้วยกันสิจะลม มาถึงนี่แล้ว

”

“ แต่ผมว่าให้ลมพอก่อนเถอะ เดี่ยวอาการแย่ไปกว่านี้จะลำบาก

” เติชินที่ตัดบท

“ งั้นเตไปเถอะ นิดจะอยู่ดูแลเอง

”

“ อ้อเลย ไปทั้งคู่นะแหละ ลมไม่เป็นอะไรมากหรอก พักนิดเดี๋ยวก็หายแล้วละ ”

ครูใหญ่เติชินที่จึงเดินออกไปพร้อมกับผาณิตา ขณะที่ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในเต็นท์ก้มหน้าร้องไห้

เพราะเบื่อหน่ายกับความอ่อนแอของร่างกายตนเอง

หมอกสลับโอปคลุมผืนป่าและยอดดอยสลับ ครูใหญ่ลำแสงสีทองจึงค่อยๆแผ่รัศมีขึ้น

ทางทิศตะวันออก อากาศที่หนาวเย็นก็จืดจางขึ้นตามลำดับ

“ นิดดูสิตะวันสวยจัง

” เติชินที่ชี้ชวนเพราะรู้ว่าผาณิตามีท่าทีนิ่งเฉยผิดปกติ

“ นิดจะกลับเต็นท์แล้ว

” หล่อนบอก

“ อ้าว นานๆจะได้ออกมาสูดอากาศสดชื่นแบบนี้สักที จะรีบไปไหนละ ” เขาถามพลางดึง

ข้อมือของอีกฝ่ายไว้

“ หรือว่างอนผม

”

ผาณิตาคอนขวับ

“ นิดมีสิทธิ์อะไรไปงอนล่ะ คนรักเขาจะสวาทกัน ”

เดชินท่ลอบยั้มแล้วจึงดึงหล่อนเข้ามากอดหลวมๆ

“ โอ้ นิดก็รู้อยู่แกล้งว่านิดมีสิทธิ์ ”

เขาและวายุพรคบกันฉันคนรักมาตั้งแต่เมื่อครั้งเรียนชั้นมัธยมปลาย เมื่อเข้าสู่รั้ว

มหาวิทยาลัย หญิงสาวก็มีผาณิตาเข้ามาเป็นเพื่อนสนิท เดชินท่จึงพลอยสนิทกับเพื่อนของคน

รักไปด้วย จนในระยะหลังที่วายุพรร่างกายไม่แข็งแรง ทำให้หญิงสาวต้องขอลอนตัวจากการ

นัดหมายหลายครั้ง แล้วปล่อยให้คนรักและเพื่อนออกไปด้วยกันตามลำพัง นานวันเข้าความ

ใกล้ชิดก็ทำให้ทั้งคู่แอบมีใจให้กันอย่างลับๆ และดูจะเพิ่มขึ้นมากทุกที

“ นิดรู้ว่าไม่ควรหึงหวง แต่นิดรักเตนี่คะ จะให้ทำใจได้อย่างไร ” หลอนบอก

ชายหนุ่มร้งร่างหญิงสาวเข้ามาใกล้มากขึ้น แล้วประทับริมฝีปากกับก๊ลิบปากอ่อนนุ่มนั้น

เนิ่นนาน เมื่อผละออกจากกัน ผาณิตาจึงแถมแดงเรื่อ ก้มหน้าจูด

“ หายจนหรือยังคนดี ” เขากถามยั้มๆ

เย็นวันนั้นทั้งสามคนจึงเดินทางกลับกรุงเทพฯโดยรถทัวร์ ประมาณตีสี่ครึ่งรถก็เข้าไป

จดเทียบขานชาลาสถานีขนส่ง

“ เดียวนั่งแท็กซี่ไปส่งลมกันก่อนนะนิต ลมไม่ค่อยสบายผมอยากให้รีบพักผ่อน ”

เตชินท์บอก

ผาณิตพายักหน้า ขณะที่ว่ายูพริ้ม เขาอ่อนโยนเสมอ นับจากวันแรกจนถึงวันนี้

หญิงสาวจึงภูมิใจที่มีเขาเป็นคนรักอย่างยิ่งยวด เข้านั้นนั่น ตลอดระยะทางที่นั่งอยู่บนรถล่อน

จึงนั่งพิงอกกว้างแล้วหลับตาลงด้วยความไว้วางใจ จวบจนถึงบ้าน เตชินท์จึงปลุกให้ตื่นแล้ว

เดินเข้าไปส่ง ก่อนจะกลับมาขึ้นรถซึ่งมีหญิงสาวอีกคนรอคอยอย่างใจจดใจจ่อ

โครม

..

เสียงโครมครามและเสียงร้องไวยวายดังลั่นโสตประสาท แต่ว่ายูพริ้มก็ไม่สามารถลืมตา

ขึ้นมาดูได้ หญิงสาวอึดอัดหายใจไม่ออก ปวดศีรษะจนแทบจะระเบิด ไม่นานสติสัมปชัญญะ

ทั้งมวลก็อันตรธานหายไป

“ อะไรระครับ คุณหมอ

” คุณสีกาถามข้าเมื่อนายแพทย์สู่วินิจฉัยอาการลูกสาว

คนเดียว

“ เส้นเลือดในสมองแตกครับ ”
” ผู้เป็นแพทย์ย้า

“ ลูกสาวดิฉันเพิ่งจะอายุ 20 เองนะคะคุณหมอ ”
” มารดาของวายุพรแย้งบ้าง

“ หนูวายุพรคงจะมีอาการความดันโลหิตสูงมานานแล้ว คุณลองสังเกตไหมครับว่า

เธอมักจะปวดหัว ตาพร่า แล้วก็ไม่มีแรงอยู่บ่อยๆ ”

บิดาและมารดาของหญิงสาวพยักหน้า

“ นั่นแหละครับอาการเบื้องต้น แต่เธอก็ไม่ยอมมาหาหมอ จนเป็นหนักถึงขั้นล้มฟาด

ในห้องน้ำ ”

“ แล้วตอนนี้ลูกของผมฟื้นหรือยังครับ ”

นายแพทย์เจ้าของไข้สั่นศีรษะ

“ แต่ผมจะพยายามช่วยอย่างสุดความสามารถนะครับ ”
” ผู้เป็นความหวังเดียวของ

ครอบครัวกล่าวแล้วจึงขอตัวเดินจากไป

สองเดือนผ่านไป

“ ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ ”
” เติชินท์บอกพลางนั่งลงบนม้านั่งหินอ่อนข้างอาคารเรียน

“ ได้ยินว่าพักหลังคุณสนิทสนมกับเด็กนิติศาสตร์

”

ผานิตาหลบตาจูบ ตอบเสียงแผ่ว

“ ก็เป็นเพื่อนกันธรรมดาเนี่ยแหละค่ะ

”

“ แต่ที่ผมรู้ มันไม่ใช่

”

เมื่อหมดความอดทน หญิงสาวจึงพรวดพราดลุกขึ้นแล้วตะคอกใส่หน้าเขา

“ แล้วไงล่ะ ที่คุณยังคบนิดพร้อมกับคนอื่นได้แบบนี้

”

“ คุณก็รู้ว่าลมเขามาก่อน อีกร้อยอย่างเขาไม่สบาย

”

ผานิตาเบะปาก

“ เห็นแก่ตัว ห่วงกันนักก็กลับไปดูแลกันสิ จะมายุ่งกับนิดทำไม นิดรู้อย่างไรคุณก็ตัดลม

ไม่ขาด วันๆคุณเอาแต่ไปเฝ้าไข้ ทั้งนิดไว้คนเดียวตลอดมา แล้วพอเจเข้ามานในชีวิต คุณก็มา

ทำหึงหวงไม่พอใจ แล้วนิดล่ะค่ะ จะให้เป็นที่สองไปจนตายเลยหรือไง บอกสิว่าคุณไม่รักลม

แล้วเลิกยุ่งกับครอบครัวนั้นซะ นิดก็จะปฏิเสธเจทันที

”

เดชินท์ถอนใจยืดยาว พยายามเรียบเรียงคำพูด แต่แล้วเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นเสียก่อน

“ ครับ.. คุณอา

” เขารอกเสียงลงไป แล้วนั่งฟังปลายสายอยู่พักใหญ่จึงได้ตอบกลับ

“ อย่าเพิ่งนะชะ คุณอารมณ์ผมไปถึงก่อน อย่าเพิ่งให้หมอถอดเครื่องช่วยหายใจ

”

เมื่อวางสายแล้ว ชายหนุ่มก็พรตพรตจากไป ทิ้งให้ผาณิตายืนมองด้วยแววตาอาฆาต

อยู่เบื้องหลัง สุดท้าย..เขาก็เลือกอายุพรจนได้

ภายในห้องสี่เหลี่ยมสีขาวครีม เต็มท้นนั่งมองร่างซีดเซียวที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้ด้วย

สายตาพร่ามัว หลอนอยู่ในชุดสีขาวซึ่งทำให้ดูเผือดซีดต่างจากวายุพรที่เขารู้จักอย่างสิ้นเชิง

แต่ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็รักหลอน รักเหมือนที่เคยเป็นมาตลอด 6 ปี

“ ลมพินสี หมอเขาจะถอดเครื่องช่วยหายใจแล้วนะ พินสีครับ พิน

” น้ำเสียงสั้นเรือดัง

ชั้นขณะที่เขาเขย่าแขนคนรักครั้งแล้วครั้งเล่า

หากแต่หลอนยังคงนิ่ง..สงบ

ชายหนุ่มตัดสินใจถอดพระเครื่องที่สวมคอยู่ออกมาพร้อมกับพนมมือแน่น

“ ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์จงดลบันดาลให้ลมพินขึ้นมาอีกครั้งเถาะครับ ถ้าเป็นไปได้ จากนั้นไปผม

จะเป็นคนดี จะซื้อสัตย์ต่อเธอ จะทำทุกอย่างเพื่อเธอไปจนตาย

”

เนิ่นนานที่เขาเฝ้ารอ..แต่วายุพวยังคงนิ่ง ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับใดๆ จวบจนนายแพทย์

เจ้าของไข้วัวเข้ามาในห้องพร้อมบิดามารดาของผู้ที่นอนอยู่บนเตียง คุณสินาทจึงเป็นฝ่ายพุง

เขาออกมาจากเตียงของบุตรสาว

“ ทำไมเราไม่รออีกสองสามวันล่ะครับคุณอา
” ชายหนุ่มต่อรองทั้งน้ำตา

“ ยังไงๆ ลมก็พินขึ้นไม่ได้แล้ว ปล่อยไว้แบบนี้ทรมานเปล่าๆ อาสองคนก็เสียใจไม่

แพ้แต่หอรอก หักใจเถอะลูก
”

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนร่างกายลอยคว้างอยู่กลางอากาศ ทุกสิ่งรอบกายจะเป็นอย่างไร

เขาก็ไม่รู้ทั้งสิ้น ตลอดช่วงงานศพของหญิงสาวก็เช่นกัน เดชินท้วงตัวประหนึ่งหุ่นยนต์

เขารับรู้ หากไร้จิตใจ วนคิดอยู่อย่างเดียว คือ วายุพรผู้น่ารัก แสนดี ไม่มีวันมาเยือนอยู่เคียงข้าง

ยัม หัวเราะกับเขาก่อนแล้ว ไม่มีวัน

บึง...

ประตูห้องนอนปิดลงอย่างไม่ปราณีปราศรัย ทันทึที่อยู่ตามลำพัง เดชินท์ก็ปล่อยให้

หยดน้ำตารินไหลโดยไม่สามารถหักห้ามใจตนเองได้ เขาซุกตัวอยู่ข้างเตียงแล้วนั่งชันเข่าขึ้น

ดวงตาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างไกลแสนไกล แล้วจู่ๆชายหนุ่มก็พรวดพราดลุกขึ้นเดินไป

เปิดลิ้นชักโต๊ะ ก่อนจะหยิบแผ่นเพลงขึ้นมาแผ่นหนึ่ง

“ เดี๋ยวเอาไปเปิดฟังนะ แล้วจะรู้ว่ามันอยู่ข้างๆตลอดเวลา ” หล่อนบอกเขาใน

วันวาเลนไทน์ที่เพิ่งผ่านพ้นไป

เขาไม่เคยคิดจะเปิดฟัง เพราะรู้ดีว่าเป็นแนวเพลงแตกต่างจากที่ตนชอบ หากในวันนี้

เขาอยากซึมซับทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นหล่อน หากยื้อเวลาได้ เขาจะทำได้ดีกว่านี้..แต่คงไม่มีวัน

น้ำตาถูกผู้ชายไหลรินอย่างสุดจะกลั้น ขณะที่บทเพลงบนเครื่องเล่นบรรเลงขึ้นอย่างแผ่วเบา

“ เมื่อใดที่สายลมพัด จะมีความรักมาช่วยปลอบความเหงาใจ ไม่ว่าตัวเธออยู่ไหน

ลมจะเป็นเหมือนใจที่ห้วงไยกัน เพราะรักแท้ก็เป็นเหมือนลมที่โอบกอดฉัน แม้มองไม่เห็น

แต่ฉันรู้สึกถึงเธอ ”

+++++

น้ำฝน ทะกลกจิจ ประพันธ์

ลิขสิทธิ์เว็บไซต์ภาษาสยาม